

3. Non-Attachment and Impermanence: A key teaching of Buddhism is that attachment leads to suffering. By understanding the transient nature of everything, individuals can let go of attachments to material goods, desires, and even relationships, fostering deeper inner peace and balance.

Buddhism, with its emphasis on mindfulness, compassion, and ethical behavior, offers a deeply enriching spiritual path for modern seekers. Its focus on personal growth, understanding the nature of reality, and cultivating compassion makes it a fascinating tradition to explore, particularly when engaging with cultures where Buddhism is prevalent. By grasping its fundamental values, individuals can cultivate greater empathy and respect for different spiritual traditions, contributing to a more harmonious and understanding world.

References

1. <https://www.britannica.com/topic/Buddhism>; “Britanica”
2. <https://www.learnreligions.com/buddhism-basics-449722>; “Religion Learning”
3. <https://plato.stanford.edu/index.html> ; “Stanford Encyclopedia of Philosophy”

Секція III. Проблеми сучасної науки та аерокосмічного інженерінгу: новації і інновації.

Поетика аерокосмосу: українська культурна традиція

Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцент

*Національний аерокосмічний університет ім. М. С. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Українська культурна традиція відкриває багатомірний світ поетичного відношення до неба як в цілому, мріяння про польоти, так й в сфері аерокосмічного інжинірингу зокрема. Політ в народній творчості – це своєрідне перевтілення, трансформація, яка дає змогу перемогти силам добра над злом. Політ допомагає залишити позаду все старе, недобре, складне, він дає надію, що після приземлення буде краще, легше та по-новому. Таке ідеалізоване відношення залишається навіть в сучасному мистецтві: поезія, живопис, музика.

Найбільш цікавим твором в контексті нашого дослідження стає пісня на вірші Михайла Петренка «Небо».

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю:
Чому я не сокіл, чому не літаю,
Чому мені, Боже, Ти крилець не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав...

Виданий перший раз у 1841 році, вона має декілька варіантів, багато перекладів та дивовижну історію. Український романтизм як літературний напрямок ХІХ століття відрізняється естетизацією буденності, звернення до ідеалізації мрії та чуттєвого досвіду. Дослідники історії української літератури відмічають своєрідне космічне світосприйняття, яке характерне для

романтизму, найяскравіше виявилось саме в поезіях Петренка, підкреслюють медитаційні ознаки його творчості [3, с. 113].

Слова цього вірша, а потім пісні відгукаються у людей, які стають амбасадорами неба, які не стримують себе у своєму мрійництві. У 1962 року вона стала однією з двох перших пісень, виконаних людьми в космосі: на радянському космічному кораблі «Восток-4» її заспівав українець Павло Попович. Впродовж сеансу радіозв'язку в Центрі управління польотами був присутній Сергій Корольов, також за походженням українець. У космосі Павло Попович заспівав пісню «Дивлюсь я на небо...», начебто для Корольова і знаючи, що пісня йому до вподоби. Попович та Корольов були дивовижними мрійниками, які творили сучасну історію освоєння Космосу. Ця пісня має особистий сайт в інтернеті.

Інший вірш Миколи Вороного «Ікар», присвячений трагічній загибелі Левка Мацієвича – обдарованого інженера-конструктора в галузі суднобудування та повітроплавання, сміливого авіатора, українського патріота, подвижника ідей національного визволення України. «Ікаром назвав Левка Мацієвича поет Микола Вороний. Міф про крилатого юнака, який, пустуючи, піднявся надто високо в небо, за що й розплатився власним життям, згадався Вороному за очевидною аналогією. Мацієвича так само полонили краса й зухвальство польоту, можливість кинути виклик земному тяжінню...» [1, с.5].

О Ікаре нещасливий!
О Дедалів славний сину,
Я мов бачу в цю хвилину
Вид і погляд твій звабливий!
Світлий образе, блискучий!
Ти стоїш переді мною
Гордий силою міцною
І одвагою могучий...

Міфологізація аерокосмічного простору дає змогу трансформувати емоції авіаційної трагедії, долучені епітети, які також романтизують образ авіатора, створюють атмосферу великої пошани та гордості. Така поетика дозволяє нам вшановувати пам'ять загиблих героїв, проживаючи наші переживання.

У поетичних творах українських авторів космос часто стає метафорою духовного пошуку та містичного самопізнання. Це не лише фізичний простір, але й вимір буття, де людина намагається зрозуміти своє місце у Всесвіті. Василь Стус, наприклад, у своїх віршах використовує космічні образи для глибшого осмислення теми екзистенційної свободи та особистого вибору. В листах до сина Василь Стус пише: «Є така приказка: дурний думкою багатіє. Вкрай гидка приказка. Такі дурні, що багатіють думкою, — літають перші в космос, пускаються з Магелланом довкола світу, йдуть на багаття з Джордано Бруно». Багатіти думкою про мрію до неба стає гарною метафорою, яких доволі багато в його творчості.

Чистяк Д. проводить аналіз космологічної символіки в поетичній творчості видатного українського поета В. Стуса. «Пізнання ВСЕСВІТУ поет

здійснює за допомогою серії бінарних опозицій: ПОРЯДОК– ХАОС, ВЕРХНІЙ СВІТ–НИЖНІЙ СВІТ, ВОГОНЬ–ДЕРЕВО, ВОГОНЬ–ВОДА, ПЕЧАЛЬ–РАДІСТЬ, СМЕРТЬ–ВОСКРЕСІННЯ» [2, с. 333].

У культурній свідомості космос стає символом трансцендентного пошуку, що охоплює не тільки окрему особистість, а й націю загалом. Космічні образи в українській культурі відображають вічне прагнення до піднесення, до виходу за межі обмеженого, досягнення нових горизонтів, де межі земного існування розчиняються в нескінченності.

Література

1. Український Ікар : до 145-річчя від дня народження Левка Мацієвича : бібліографічний покажчик (з фондів ОУНБ ім. Д. І. Чижевського) / Обласна універсальна наукова бібліотека ім. Д. І. Чижевського ; укл. Н. П. Андрійченко; ред. Н. Ф. Калашнікова ; відп. за випуск Є. Г. Літвінова. – Кропивницький, 2022. – 40 с.: фото.

2. Чистяк Д. О. Космологічна концептосистема в поезії в. Стуса вісник мариупольського державного університету // Серія: філологія, 2018, вип. 18 с.330-335.

3. Шарова Т.М. Історія української літератури I пол. XIX ст.: навчальний посібник – Мелітополь: Видавництво МДПУ ім. Б. Хмельницького, 21017 – 278с.

Краса і користь у інтеракціях іміджевих стратегій міжнародних авіакомпаній

*Лідія КОМКОВА, здобувач III освітньо-наукового ступеня (PhD)
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Краса, як концепція, є однією з найбільш складних і суперечливих у філософії, культурі, психології та соціології. Ця ідея має безліч аспектів і може тлумачитися по-різному в різних культурах і епохах. Один з аспектів краси – це стандарти, що визначають, які риси вважаються привабливими та бажаними у певній культурі.

У сфері авіації поняття краси виявляється в різних проявах. Одним з них є дизайн літаків та їхніх інтер'єрів, де кожна лінія, кожен кут, кожен кольоровий акцент обдумано й вибрано з метою не лише функціональності, але й естетичної привабливості. Від розкішних салонів першого класу до стильних та ергономічних кабін економ-класу, кожна деталь відображає увагу до дизайну та забезпечує пасажиром комфорт та задоволення від подорожі. Поняття краси в авіації також охоплює високу технологічність та точність виробництва літаків, їхню граційність у польоті, а також уміння пілотів майстерно керувати цими машинами в повітрі, створюючи гармонійний образ, а також у враженнях, які вона одаровує під час подорожей над неймовірними краєвидами та пейзажами.

В авіації особливо помітний взаємозв'язок між технічною досконалістю і красою. Ще на світанку авіації конструктор літаків капітан Фербер говорив: «Гарний літак літає добре, а негарний – погано», – вважав видатний авіаконструктор О. К. Антонов.

Авіаційна галузь є динамічною галуззю з гострою конкуренцією. Деретуляція, структура міжнародної конкуренції, соціально-економічна криза,